

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **V.M.**
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2021, č. j. MV-49561-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 2. 2021, č. j. OAM-34134-4/MC-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobcově žádosti o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie („EU“) z důvodu zjevné právní nepřípustnosti žádosti.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 1. 2. 2021 žádost „o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu – vydání náhradního průkazu o povolení pobytu rodinného příslušníka občana EU“ (dále jen „žádost“) dle § 87s zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na tiskopisu označeném „žádost pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky“. Žádost podal z důvodu ztráty dříve vydaného průkazu o povolení pobytu cizince s povoleným trvalým pobytem, jehož platnost mu byla dříve prodloužena až do roku 2023. Jako účel pobytu žalobce uvedl „sloučení/pozůstalý po občanu EU“. Namísto údajů o cestovním dokladu vyplnil žalobce „nemá ztratil“. V průvodním dopise k žádosti žalobce vyjádřil své přesvědčení, že je nadále rodinným příslušníkem občana EU, neboť se svou bývalou manželkou (českou občankou) žil ve společné domácnosti až do jejího úmrtí dne 1. 7. 2014. Tvrzení prokazoval shodnou adresou bydliště. Žádost podal v zastoupení advokátem.
3. Správní orgán I. stupně vyhodnotil žádost jako zjevně právně nepřípustnou ve smyslu § 45 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to z následujících důvodů. Žalobci byl dne 29. 1. 1997 povolen trvalý pobyt na území České republiky za účelem sloučení rodiny s českou občankou, paní J.D. (dále jen „vazební osoba“). Dne 2. 2. 2015 byla provedena změna kategorie žalobcova pobytu na „TRVALÝ OBČ. 3. STÁTU“, neboť bylo zjištěno, že se žalobce s vazební osobou rozvedl dne 11. 7. 2000. Tuto skutečnost potvrdil správnímu orgánu I. stupně také matriční úřad. Žalobce však změnu rodinného stavu nenahlásil, což lze považovat za přestupek dle § 156 zákona o pobytu cizinců. Protože vztah s vazební osobou ke dni vstupu České republiky do EU neexistoval, nemohl žalobce nabýt postavení rodinného příslušníka občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce navíc doposud nepodal žádnou žádost, na základě které by mu byl status rodinného příslušníka občana EU přiznán. Žádosti není možné vyhovět, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, nýbrž je občanem 3. státu.
4. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím svého právního zástupce dne 17. 2. 2021 blanketní odvolání, které přislíbil odůvodnit do 30 dnů. Dne 3. 3. 2021 jej žalovaná vyzvala k odstranění vad odvolání.
5. Na výzvu k odstranění vad zareagoval žalobce dne 8. 8. 2021. Opět poukázal na skutečnost, že s vazební osobou žil ve společné domácnosti až do jejího úmrtí dne 1. 7. 2014. Považoval se za rodinného příslušníka občana EU podle tehdejšího § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (tj. ve znění účinném od 18. 12. 2015 do 1. 8. 2021) i podle § 87h odst. 1 písm. c) téhož zákona. Zdůraznil, že mu správní orgán sám opakovaně prodlužoval průkaz osvědčující status rodinného příslušníka až do 24. 4. 2023 (razítka v letech 2007 a 2010). Proto žalobce legitimně očekával, že je nadále rodinným příslušníkem občana EU. Nenahlášení změny rodinného stavu sice může být přestupkem, nelze za něj však žalobce sankcionovat odnětím statutu rodinného příslušníka občana EU.
6. Žalobce k doplnění odvolání ze dne 8. 8. 2021 doložil i několik dokumentů, které měly prokazovat, že i po rozvodu manželství s vazební osobou dál žil ve společné domácnosti jako její druh. Konkrétně šlo o následující dokumenty:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

- a) Propouštěcí zpráva ze dne 29. 11. 2010 o propuštění vazební osoby z nemocniční následné péče, kde o vazební osobě stojí uvedeno: „vdaná, žije s manželem ve 2. patře bez výťahu“.
  - b) Žalobcová stížnost adresovaná ministrovi zdravotnictví ze dne 10. 7. 2007, předmětem stížnosti bylo chování zaměstnance záchranné služby, který měl odmítnout vazební osobu převzt do nemocnice;
  - c) Odpověď ministerstva zdravotnictví na stížnost ze dne 24. 7. 2007, kde je žalobce informován o předání stížnosti Magistrátu hlavního města Prahy z důvodu nedostatku příslušnosti ministerstva k řešení dané stížnosti;
  - d) Odpověď Magistrátu hlavního města Prahy na stížnost ze dne 20. 9. 2007, ve které je žalobci vysvětleno, že vzhledem k nedoložení souhlasu vazební osoby se šetřením stížnosti není možné žalobci sdělit konkrétní údaje o jejím zdravotním stavu;
  - e) Odpověď ministerstva zdravotnictví na žalobcovu stížnost ze dne 20. 8. 2014, ve které ministerstvo žalobce informuje, že jako manžel vazební osoby má právo podat stížnost ve věci jejího úmrtí, avšak že k jejímu vyřízení je příslušný jiný subjekt.
7. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdila. Žalobcem předložené dokumenty podle žalované ničeho nemění na nepřiznání postavení rodinného příslušníka občana EU žalobci dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Nadto žalovaná uvedla, že žalobce o jeho přiznání nikdy nepožádal.
8. K námitce, že byla žalobci dosud opakovaně prodlužována platnost průkazu trvalého pobytu, žalovaná uvedla, že k tomu docházelo jen z důvodu nenahlášení změny rodinného stavu. Nahlásit změnu bylo žalobcovou povinností, nenahlášením se žalobce dopustil přestupkového jednání ve smyslu § 156 zákona o pobytu cizinců. To však nemůže jít k tíži správního orgánu.
9. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dále uvedla, že žalobce s prvostupňovým orgánem dlouhodobě nespolupracuje.

II. Obsah žaloby

10. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné i nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně rozhodl o zastavení řízení, aniž by pro takový postup byly splněny zákonné podmínky. Žalovaná pak napadeným rozhodnutím nezákonnost nezhojila. Postupem správních orgánů byla podle žalobce rovněž porušena zásada legitimního očekávání.
11. Žalobce trvá na tvrzení, že byl a nadále je rodinným příslušníkem občana EU, o čemž svědčí i to, že mu byla opakovaně prodloužena platnost průkazu rodinného příslušníka až do 24. 4. 2023. Proto mu jednoznačně svědčilo legitimní očekávání být i nadále rodinným příslušníkem občana EU.
12. Žalobce má za to, že i po vstupu České republiky do EU dne 1. 5. 2004 byl rodinným příslušníkem občana EU minimálně ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) a § 87h odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 1. 8. 2021).
13. Nenahlášení změny stavu sice je přestupkem ve smyslu § 156 zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 4. 2000 č. j. 5 C 176/97 - 69), nicméně nelze výhradně na základě neohlášení změny stavu žadatele sankcionovat odnětím statutu rodinného příslušníka občana EU.
14. Podmínky pro ukončení přechodného (sic) pobytu stanoví § 87f zákona o pobytu cizinců. Žádné takové řízení nebylo ze strany správního orgánu iniciováno.
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

15. Podle žalobce měla být jeho žádost meritorně projednána. A to zejména s ohledem na řadu dokumentů, které doložil k prokázání, že i bez ohledu na rozvod manželství zůstal rodinným příslušníkem vazební osoby jako její druh, neboť s ní až do její smrti sdílel společnou domácnost. Správní orgány však odmítly k této otázce provést jakékoliv dokazování a bez dalšího řízení procesně zastavily, byť pro to nebyly splněny zákonné předpoklady.

III. Vyjádření žalované

16. Žalovaná uvedla na pravou míru žalobcovo tvrzení, že mu byl v roce 1997 povolen trvalý pobyt jakožto rodinnému příslušníkovi občana EU. Žalobci byl udělen trvalý pobyt podle zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky, který postavení rodinného příslušníka občana EU vůbec neupravoval.
17. Průkaz o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU byl žalobci vydán až v roce 2007, kdy byly průkazy o povolení trvalého pobytu rodinným příslušníkům občanů EU vyměněny (nově vydávány) ze zákona (zákon č. 161/2006 Sb., část první, čl. II odst. 9). Průkaz byl tedy žalobci vydán v důsledku změny právní úpravy. Výměna však byla provedena na základě údajů, které neodpovídaly skutečnosti, neboť žalobce opomněl ohlásit změnu svého rodinného stavu, ač k tomu byl ze zákona povinen a ačkoliv byl již od roku 2000 s vazební osobou rozveden. Rozvod manželství zjistil správní orgán I. stupně dodatečně až v roce 2015.
18. Podle žalované se žalobce nemůže dovolávat legitimního očekávání, pokud sám neplnil zákonné povinnosti, v důsledku čehož správní orgán I. stupně vycházel při vydávání průkazu o povolení k trvalému pobytu z mylných informací.
19. Pro úplnost žalovaná doplňuje, že je žalobce oprávněn žádat o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 117d zákona o pobytu cizinců.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Soud rozhodl o žalobě postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), tedy bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas.
21. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu správní orgán řízení o žádosti „*usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná*“.
23. Dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 do 1. 8. 2021 se rodinným příslušníkem občana EU rozumí také cizinec, který „*má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu*“.
24. Podle § 87h odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 31. 7. 2019 do 1. 8. 2021 vydá ministerstvo rodinnému příslušníkovi občana EU na jeho žádost povolení k trvalému pobytu, „*jestliže je pozůstalou osobou po státním občanu České republiky, který byl na území přihlášen k trvalému pobytu*“.
25. Dle § 87s odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník je povinen požádat ministerstvo o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu nejpozději ve lhůtě do 15 dnů po skončení platnosti průkazu*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

26. Podle § 87r odst. 4 zákona o pobytu cizinců „*Průkaz o povolení k trvalému pobytu se vydává s dobou platnosti 10 let. Platnost průkazu lze prodloužit o 10 let, a to i opakovaně.*“
27. Podle § 87z odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců končí platnost průkazu trvalého pobytu nebo karty trvalého pobytu „*ohlášením jeho ztráty nebo odcizení.*“
28. Podle přechodného ustanovení v čl. II odst. 9 zákona č. 161/2006 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců: „*Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, je oprávněn v době platnosti průkazu o povolení k pobytu vydaného za účelem přechodného pobytu na území podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, požádat o jeho výměnu za průkaz o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a byl-li průkaz vydán za účelem trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, je oprávněn požádat o jeho výměnu za průkaz o povolení k trvalému pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“
29. Soud v první řadě předesílá, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat, ať už z důvodu nemožnosti zjistit obsah rozhodnutí či důvody, pro které bylo vydáno. O takový případ se v posuzované věci dle přesvědčení soudu nejedná. Důvody rozhodnutí jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, žalovaná vypořádala všechny odvolací námitky a své závěry srozumitelným způsobem odůvodnila. Soud má za to, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry žalované. Otázka správnosti právních názorů žalované však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
30. Soud tedy přistoupil k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Za klíčovou přitom považuje otázku, zda byla žalobcova žádost zjevně právně nepřípustná.
31. Judikatura správních soudů označuje „*zjevnou právní nepřípustnost*“ za neurčitý právní pojem, který je nutno vykládat restriktivním způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55). Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je možno k zastavení řízení z tohoto důvodu přikročit jen tehdy, pokud je už na první pohled ze samotné žádosti zřejmé, že jí nebude možno vyhovět. A to bez nutnosti provádět další dokazování, zjišťování či složitou interpretaci. Další dokazování či zjišťování se může týkat pouze ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení, není tedy zapovězeno zjišťovat, zda řízení nebrání právní překážka. Zároveň je zřejmé, že v rámci posouzení žádosti z hlediska její zjevné právní nepřípustnosti musí správní orgán činit určité kroky, které potvrdí správnost takového rozhodnutí. V opačném případě by se jeho rozhodnutí blížilo svévoli. Musí však postupovat velmi obezřetně a nepřesáhnout meze dovoleného ověřování procesních podmínek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2014, č. j. 4 As 164/2013 – 45). Možnost správního orgánu zastavit řízení z důvodu zjevné právní nepřípustnosti je zároveň projevem zásady hospodárnosti řízení.
32. Zjevnou právní nepřípustnost žádosti odvodily správní orgány ze zjištění, že žadatel není rodinným příslušníkem občana EU, ačkoliv rodinná příslušnost k občanovi EU byla základní procesní podmínkou řízení o předmětné žádosti. K tomuto závěru dospěl správní Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

orgán bez provedení jakéhokoliv dokazování či dodatečného zjišťování. Veškeré podklady, ze kterých prvostupňový orgán vycházel, pocházely z jeho předchozí úřední činnosti (shrnuté ve výpisu z informačního systému evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky), respektive z obsahu žádosti.

33. Klíčovým podkladem pro správní orgán I. stupně byl (dle prvostupňového rozhodnutí) výpis z informačního systému evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky. V něm bylo o žalobci zaznamenáno, že mu byl v roce 1997 povolen pobyt za účelem sloučení rodiny s českou občankou – vazební osobou. Dne 2. 2. 2015 v něm byla provedena změna kategorie trvalého pobytu z důvodu rozvodu s vazební osobou (manželství rozvedeno dne 11. 7. 2000), přičemž skutečnost, že došlo k rozvodu, potvrdilo také Oddělení matrik, státního občanství a vnitřní správy Úřadu městské části Praha 10. Z daných podkladů správní orgán I. stupně dovodil, že je zřejmé, že vztah žalobce s vazební osobou ke dni vstupu České republiky do EU neexistoval. Žalobce ani dosud nepodal žádnou žádost, na základě které by mu mohlo být postavení rodinného příslušníka občana EU přiznáno. Žalobce tak z pohledu správního orgánu I. stupně zjevně nebyl a nemohl být rodinným příslušníkem občana EU, tudíž jeho žádost zjevně nemohla být úspěšná.
34. Žalobce nicméně v žádosti uvedl, že se cítí být rodinným příslušníkem občana EU – vazební osoby, a to podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (v tehdy účinném znění, tedy ve znění účinném do 1. 8. 2021), tedy že měl s vazební osobou trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žil s ní ve společné domácnosti, ale také dle § 87h odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v tehdy účinném znění, tedy jako pozůstalá osoba po státním občanu České republiky. To dosvědčoval tím, že byl hlášen k pobytu na stejné adrese jako vazební osoba, a to až do její smrti. Soud se proto zabýval otázkou, zda bylo možno nahlížet na žádost jako zjevně právně nepřipustnou i ve světle těchto tvrzení žalobce, která jsou se závěrem správních orgánů v rozporu.
35. Soud považuje za důležité na tomto místě předně připomenout, že pojmovým znakem rozvodu manželství je jeho rozvrat. A to dokonce rozvrat hluboký a trvalý, přičemž jednou z podmínek rozvodu je, že spolu manželé delší dobu nežijí (viz zejména § 24 odst. 1 a § 24a odst. 1 č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění od 1. 8. 1998 do 31. 12. 2013, podle kterých soud manželství rozvede, *„jestliže je manželství tak hluboce a trvale rozvráceno, že nelze očekávat obnovení manželského soužití“*, přičemž tuto podmínku lze mít za splněnou, pokud, mimo jiné, *„manželství trvalo alespoň jeden rok a manželé spolu nejméně šest měsíců nežijí“*). V zásadě tedy platí, že rodinná vazba žalobce k vazební osobě s rozvodem manželství zanikla. Tvrzení, že po rozvodu manželství zůstal rodinným příslušníkem vazební osoby jako její druh ve společné domácnosti, žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně nepodložil žádnými důkazy, a proto jej mohl správní orgán I. stupně považovat za evidentně nepravdivé (k neprůkaznosti tohoto tvrzení viz také dále). Soud se tedy ztotožňuje s úvahou správních orgánů, že rozvodem manželství (tj. od roku 2000) žalobce ztratil rodinnou vazbu k vazební osobě, takže ke dni vstupu do EU žalobce zjevně nebyl a nemohl být rodinným příslušníkem občana EU. Nemluvě o skutečnosti, že vazební osoba zemřela v roce 1. 7. 2014. Proto dle soudu bylo na první pohled zřejmé, že žalobce nemohl žádat v roce 2021 o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť nedisponuje statutem rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

36. Žalobce namítá, že správní orgány měly jeho žádost meritorně projednat už pro celou řadu jím prezentovaných podkladů. Měly tedy provést dokazování. Soud je však toho názoru, že žádost skutečně neumožňovala meritorní projednání, a to z následujících důvodů. Řízení o žádosti je ovládáno dispoziční zásadou. Pokud tedy žalobce usiloval o provedení určitých důkazů, měl takové důkazy navrhnout a správním orgánům je předložit. K prokázání svého tvrzení, že po rozvodu manželství udržoval s vazební osobou partnerský vztah a žil s ní ve společné domácnosti, však až do vydání prvostupňového rozhodnutí nepředložil vůbec žádné důkazy. Veškeré shora vyjmenované písemnosti dodal až s doplněním odvolání (několik dnů po uplynutí odvolací lhůty, a to na výzvu žalované k odstranění vad blanketního odvolání). Nelze tak klást správnímu orgánu I. stupně za vinu, že žádné dokazování neprovedl, což by ostatně ani vzhledem ke způsobu vyřízení žádosti (zastavení řízení bez meritorního posouzení) nebylo na místě.
37. Námitku neprovedení dokazování soud nepovažuje za důvodnou ani ve vztahu k odvolacímu řízení a napadenému rozhodnutí. Žalovaná pouze potvrzovala zákonnost postupu správního orgánu I. stupně, který byl, vzhledem k výše uvedenému, správný. K tomu je třeba zdůraznit, že k novým důkazům není odvolací orgán zásadně povinen přihlížet, jedná-li se o důkazy, které mohly být uplatněny už v prvostupňovém řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu). Dané pravidlo zakotvující pro prvostupňové správní řízení princip koncentrace má podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu své místo zejména v řízeních o žádosti, ve kterých nemá být žadateli uložena povinnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č. j. 5 As 7/2011 – 48). Tudíž i v nyní posuzované věci.
38. Nadto má soud za to, že žádný z žalobcem předložených důkazů (v rámci doplnění odvolání) ani není způsobilý prokázat, že by mezi žalobcem a vazební osobou opětovně, po rozvodu manželství, vznikl trvalý partnerský vztah:
- a) Zpráva o propuštění z nemocnice z roku 2010 obsahuje pouze informaci, že vazební osoba žije „s manželem“, ačkoliv je datována už řadu let po rozvodu manželství s žalobcem. Buď se tedy jedná o dokument obsahující zjevně nepravdivou informaci, nebo „manželem“ není myšlen žalobce;
  - b) ve stížnosti ze dne 10. 7. 2007 adresované ministrovi zdravotnictví se žalobce vydává za manžela žalované, ačkoliv od rozvodu již uplynulo takřka 7 let;
  - c) odpověď ministerstva zdravotnictví ze dne 24. 7. 2007 neobsahuje žádnou pro věc relevantní informaci;
  - d) z odpovědi na stížnost ze dne 20. 9. 2007 je zřejmé toliko to, že vazební osoba nesouhlasila s poskytnutím údajů o svém zdravotním stavu žalobci a dále že žalobce k vazební osobě zavolal dne 2 7. 2007 záchrannou službu, načež vazební osoba „*byla při vědomí, orientovaná, popírala jakékoliv obtíže a odmítla převoz do nemocnice s tím, že se cítí dobře a záchrannou službu nevolala. (...)*“;
  - e) z odpovědi na podání ve věci úmrtí vazební osoby ze dne 20. 8. 2014 je zřejmé toliko to, že se žalobce opět vydával za manžela vazební osoby, ačkoliv od rozvodu uplynulo již 14 let.

Výše uvedené dokumenty tak dle mínění soudu svědčí spíše o tom, že se žalobce neoprávněně vydával za manžela vazební osoby ještě dlouhé roky poté, co bylo manželství rozvedeno. K prokázání trvalého a pevného partnerského vztahu však podle názoru soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

samy o sobě, vzhledem k uskutečněnému rozvodu, nestačí. Předně však žalovaná, s ohledem na koncentraci řízení, nebyla povinna k těmto dokumentům vůbec přihlížet.

39. Soud se dále zabýval námitkou, že žalovaná a správní orgán I. stupně rozhodly v rozporu s legitimním očekáváním žalobce. Dospěl přitom k závěru, že se žalobce v daném případě legitimního očekávání dovolávat nemůže. Judikatura českých soudů podmiňuje legitimní očekávání dobrou vírou toho, kdo se legitimního očekávání dovolává. V posuzované věci má však soud za to, že žalobce v dobré víře být nemohl z důvodu vlastního protiprávního jednání. Žalobci byl vydán průkaz trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU, jeho platnost mu byla opakovaně prodloužena. Ale to čistě z toho důvodu, že žalobce nenahlásil změnu svého rodinného stavu v rozporu s požadavky zákona o pobytu cizinců. Následně pak udržoval správní orgány v omylu, že jeho manželství nadále trvá, přičemž pouze a jen díky tomu docílil získání a prodloužení platnosti průkazu. Žalobce jistě nemohl legitimně očekávat, že bude považován za rodinného příslušníka osoby, se kterou se právě rozvedl, či že české zákony považují za rodinného příslušníka automaticky každé dvě osoby, které jsou hlášeny k trvalému pobytu na stejné adrese. Naopak si žalobce podle přesvědčení soudu musel být vědom, že rozvodem manželství jeho rodinné pouto k vazební osobě zaniklo a že nadále není přípustné, aby se za manžela vazební osoby vydával v jednáních s úřady. Pokud byl žalobci vydán průkaz o povolení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU a jeho platnost byla dále prodlužována, stalo se tak v rozporu se zákonem. Soud si je sice vědom důležitosti principů presumpce správnosti aktů veřejné správy a ochrany dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty aplikace práva. V daném případě má však za to, že se tyto principy neuplatní, neboť žalobce nemohl být v dobré víře ve správnost průkazu obsahujícího zjevně nepravdivý údaj, že je manželem vazební osoby.
40. Soud se dále zabýval námitkou, že nenahlášení změny rodinného stavu sice je přestupkem, avšak nelze pouze z takového důvodu odnímat postavení rodinného příslušníka občana EU. Námitka není důvodná. Žalobce neztratil postavení rodinného příslušníka občana EU v důsledku vydání napadeného rozhodnutí, ani prvostupňového rozhodnutí. Změnu kategorie trvalého pobytu provedl správní orgán I. stupně v roce 2015 jiným aktem, který žalobce neučinil předmětem soudního přezkumu. Důvodem nepřiznání postavení rodinného příslušníka občana EU v posuzované věci přitom zjevně nebyla skutečnost, že žalobce nenahlásil změnu rodinného stavu, nýbrž skutečnost, že se s občanem EU rozvedl. Průkaz o povolení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU, který byl žalobci ze zákona vydán, byl toliko veřejnou listinou (§ 87r odst. 1 zákona o pobytu cizinců) obsahující nepravdivé údaje. Příмым důsledkem nenahlášení změny rodinného stavu nebylo odejmutí statusu rodinného příslušníka, nýbrž naopak jeho chybné osvědčení v průkazu.
41. K námitce, že nebylo iniciováno žádné řízení ke zrušení přechodného pobytu, soud uvádí, že žalobci byl povolen trvalý pobyt, nikoliv přechodný. Z výpisu z evidence cizinců vyplývá, že mu trvalý pobyt nebyl odebrán, pouze byla provedena změna kategorie pobytu z pobytu rodinného příslušníka občana EU na trvalý pobyt občana 3. státu, ke změně došlo v roce 2015. Nic nenasvědčuje tomu, že by se žalobce o změně dozvěděl až po podání žádosti. A tedy že by se dověděl až s vydáním prvostupňového rozhodnutí, že už není evidován jako rodinný příslušník občana EU. Žalobce ani nic takového netvrdí. Z výpisu z evidence cizinců je naopak patrné, že od provedení změny kategorie pobytu byl několikrát v kontaktu se správním orgánem I. stupně, kterým byl opakovaně upozorněn
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

na nutnost zařídit si nový cestovní doklad, nahlásit ztrátu a zařídit si nový průkaz o povolení k pobytu. Námitka není důvodná.

42. Vzhledem k výše uvedenému soud shledal, že podmínky pro zastavení řízení pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti byly splněny. Žalovaná navíc zdůraznila, že žalobce neztratil právo trvalého pobytu na území České republiky, pouze zvolil neodpovídající typ žádosti o vydání průkazu o povolení trvalého pobytu. O vydání nového průkazu, respektive prodloužení jeho platnosti, může žalobce podle vyjádření žalované požádat dle ustanovení § 117d zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr

43. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
44. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 13. října 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.